

Voorwoord

Als architect ben ik dagelijks bezig met de mens en wonen.

De mens met zijn menselijke maat, die niet alleen gekend moet zijn maar ook bij alle beslissingen een grote rol moet spelen.

Als ik, als architect, de menselijke maat negeer, worden mijn ontwerpen onbruikbaar.

Ieder mens weet intrinsiek door zijn eigenheid en zijn, maar ook door zijn opvoeding en cultuur, wat de menselijke maat is.

Wat voelt goed en wat niet.

Wat is toelaatbaar en waar worden grenzen overschreden

Worden er grenzen overschreden, ontstaat er verlies van de menselijke maat en

ook meteen verlies van welzijn!

In een wereld, waar het geld regeert en welzijn voor iedereen regelmatig moet wijken voor de welvaart van enkelen is er niet alleen veel te doen

maar is de bescherming van ieder mens uitermate belangrijk.

Daarom heeft een mens een huis nodig

Een huis is als een schil, een dak boven je hoofd en een bescherming voor niet alleen het buitenklimaat maar ook een filter voor teveel prikkels van buitenaf.

In een huis woon en werk je en heb je in onze westerse samenleving de kans om je privésfeer te creëren en te beleven.

Als je ook vanuit huis werkt, geeft dit huis je tevens een middel van bestaan.

Dat voedt je als mens en dat geeft je de kracht om een goed leven te leiden

Idealiter heeft een huis ook een privé stukje buitengebied, zoals een balkon of een tuin, die in de buitenlucht a.h.w. een verlengstuk van je huis kan zijn.

Heel belangrijk is dat dit privé stukje buitengebied, anders dan de openbare ruimte, ook afgeschermd is van teveel prikkels van buitenaf.

Ook belangrijk is als dit privé stukje nog wat groen heeft.

Die prikkels van buitenaf kunnen zijn: straatlawaai, verkeerslawaai, industrie- en vliegtuiglawaai, technisch lawaai van airco's ed van omliggende hotels, horeca ed.

Natuurlijk moeten we ook denken aan de kwaliteit van buitenlucht zelf. Extreem belangrijk in een stad als deze met zo'n hoge concentratie aan fijnstof.

Opgemerkt moet hier worden, dat bijv bij geluidsoverlast de maximale toelaatbare normen erg hoog liggen en niet altijd voldoende bescherming

geven. Het geluid in de privésfeer kan net op/onder de norm liggen, maar toch tot behoorlijke gezondheidsschade leiden. Hier zullen in de nabije toekomst de normen aangepast moeten worden.

Dat noemen we voortschrijdend inzicht bij de regelgeving.

Mijn ervaring is dat we juist in dit soort situaties niet op veranderen van regelgeving kunnen wachten, maar het meer moeten hebben van een goed begrip onderling.

Naast het huis met evt tuin/balkon is er ook de openbare ruimte.

Openbaar als te gebruiken door iedereen.

Openbaar ook als het verplicht moeten hebben van enig openbaar nut.

Te denken valt aan goede stoepen, fietspaden, straten, parken, recreatievoorzieningen, goed openbaar vervoer etc.

Daarnaast moeten we ook denken aan het openbare groen. Naast aankleding is de belangrijkste functie van openbaar groen

het verbeteren van de luchtkwaliteit en daarom direct verbonden met de gezondheid van de mens.

Gaat het goed met het groen dan gaat het goed met de gezondheid van de mensen.

Daar moet een stad veel aan gelegen zijn en is in feite het kapitaal van iedere stad.

Maw. Een goed georganiseerde stad zorgt voor goed voor zijn mensen.

Omgekeerd: Als ieder mens zich goed voelt in zijn stad, gaat het ook goed met die stad.

Dit is niet nieuws, staat zo in duizenden boeken en is ook de ideale situatie als alles in balans is.

Zo blijft de mens in balans en gezond.

Naast de menselijke maat is er ook de maat van de stad.

Wat wil Maastricht: kosmopolitisch zijn!

Kosmopolitisch naar buiten toe, en op de kaart staan is prima.

Dat stuk zien we ook wel gebeuren.

Maastricht is prima in staat zichzelf in de markt te zetten.

De vraag is alleen hoe hoog zet je je in de markt en tegen welke prijs?

Verder zou ik een kanttekening bij het woord "Kosmopolitisch" willen zetten.

In zekere zin is de hele wereld door het web verbonden en in die zin kosmopolitisch. Dat geeft een globaal gevoel van verbondenheid. Dat is mooi!

Of je als Maastricht zijnde, een kleine Romeinse stad met veel oude stenen, kosmopolitisch moet zijn in de zin zoals bijv. New York dat is, lijkt me niet wenselijk.

Niet interessant en ook niet haalbaar overigens!

New York is een fantastisch stad, waar kwaliteit en kwantiteit grotendeels in

evenwicht zijn. Maar ook een stad met een levendige dialoog tussen bewoners en de gemeente.

Maastricht is wat ons betreft de laatste jaren behoorlijk uit balans en wij denken dat dit veroorzaakt wordt doordat er de laatste jaren teveel naar kwantiteit gestreefd wordt ten koste van veel kwaliteitsverlies.

In Maastricht hoor je vanuit de Gemeente ook vaak de woorden: de stad is nu eenmaal vies en lawaaiërig en daar moet men maar tegen kunnen.

Dit vind ik een uitermate negatieve mentaliteit. Dit is te kort door de bocht en een soort van opgeven voordat er echt geprobeerd is dingen om te buigen.

Kwaliteit en kwantiteit hoeven elkaar niet te bijten, maar ook hier geldt weer de menselijke maat.

Natuurlijk kan alles altijd groter en beter.

Nog meer lampjes met de Kerst, nog meer hotels, horeca en terrassen, nog meer kamergewijze verhuur en opdeling van huizen in mooie woonstraten.

Nog meer Disneyland, waarbij onze monumenten bijna 'out of place' en als storend en kitsch werken.

Nog zwarter op straat van de toeristen tijdens het weekend.

Nog meer overbelasting van de vluchtroutes bij eventuele calamiteiten.

De paar Maasovergangen zijn bij "normale" toeristenstromen al overbelast. Bij eventuele calamiteiten zullen die overgangen hopeloos op slot raken.

Dit is een serieus veiligheidsprobleem.

Vragen die hier direct bij me opkomen zijn:

Waarom is er dan, als er voorrang wordt verleend aan de kwantiteit en hier het grote geld wordt verdiend, geen geld voor handhaving,

geen geld voor het goed onderhouden van ons groen en straten.

Blijft de prioriteit kwantiteit en hoe kan/mag hier bewoner nog wel een rol spelen?

En aan de kwaliteitskant komen de vragen:

Waarom is er geen goed plan voor het borgen van echte woonstraten en echte winkel/toeristenstraten.

Waarom komen de horecastraatprofielen zo langzaam op gang. En waarom worden hier niet alle bewoners gehoord?

Waarom worden hotels niet in dit profiel opgenomen?

Waarom loopt alles door elkaar.

Waarom wordt er te hard achter elk ondernemersplan gelopen en vergunningen te snel afgegeven.

Hebben zaken als oude stenen, mooi openbaar groen en meubilair, prettig stabiel wonen nog wel prioriteit?

Hebben schoonheid en aandacht voor mensen nog wel een plek in deze stad?

Is de menselijke maat nog wel aanwezig?

Dit zijn heel veel spontane vragen, maar voor een relatief kleine stad als Maastricht vind ik het veel op het bordje.

Waarom maakt Maastricht niet eerst zijn huiswerk, alvorens nog harder te gaan lopen?

En waarom maken we met zijn allen niet eens even pas op de plaats?

Deze avond gaat vooral over het delen met elkaar.

Nu komen een aantal bijdrages van bewoners van deze stad.

De bewoners, de mensen, het voornaamste en duurzaamste kapitaal van elke en dus ook deze stad!

Ervaringen, opgetekend door de bewoners zelf. Ze stellen zich kwetsbaar op.

Mag ik u vragen niet meteen in het oordeel te schieten, aandachtig te luisteren en vooral ook proberen mee te voelen en ervaren wat deze mensen ervaren hebben.

Laat u meevoeren in hun wereld.

Dan komen de verschillende stukjes.

mijn persoonlijk stukje

Jaren heb ik heerlijk gewoond en was er de menselijke maat. Ook het principe dat het lawaai aan de voorkant bleef en de tuinen een heerlijke oase van rust waren,

klopte aardig.

Helaas zijn er de laatste tien jaren in mijn tuinencluster enorme uitbreidingen van m.n. hotels geweest. Bouwvolumes zijn vergroot, maximale bouwhoogtes zijn opgerekt. bomen zijn gerooid zonder nieuw aanplant verplichting.

Parkeerplaatsen bovengronds en ondergronds zijn gecreëerd.

Damwanden van 12 m lang zijn in de tuinen gedrild, kelders van omwonenden zijn gescheurd en uiteindelijk is er door een combinatie van teveel steen en te weinig groen een enorme klankkast gecreëerd

Dat is wat er gebeurd als de menselijke maat wordt overschreden.

Naast het respecteren van het Bouwbesluit en regelgeving die tot de naad wordt opgerekt is er hier blijkbaar nog iets anders aan de hand.

In al die voortvarendheid om de ondernemers niets in de weg te leggen ziet de Gemeente het belangrijkste kapitaal over het hoofd.

En dat is de mens, de bewoner van de stad.

In mijn geval ben ik dat dus zelf.

Ik kan uit eigen ervaring zeggen wat het met je doet als je hele zomers lang het

gevoel hebt dat je binnen moet blijven omdat het buiten in je eigen tuin niet te harden is qua geluid, stof en stank. In mijn geval waren dit in totaal vijf zomers van bouwactiviteiten.

Dat is in die periode van de laatste tien jaar dus 50% van mijn tuin tijd die ik niet meer zo kon besteden, zoals ik dat zou willen. Het ging om dermate grote projecten, dat een gemiddelde bouwperiode van februari tot november liep! Ook die zomers gingen voorbij, de gebouwen staan er inmiddels, De andere bewoners en ik hebben het overleefd. Maar het ergste moest nog komen. Door de grote hoogtes van de nieuwbouw weerkaatsen de straat geluiden tot in de tuinen cluster. Het al genoemde klankkasteffect versterkt de straatgeluiden naar de zg stille tuinen zijde.

Alsof deze ontwerpfout al niet erg genoeg is, is er tijdens de gunning ook niet op gelet, waar de technische voorzieningen terecht komen.

Als weldenkend mens zou je verwachten dat zowel de architect als ook de Gemeente er op zou toezien dat alles wat lawaai maakt bij het lawaai, dus aan de straatzijde, gepland wordt. Niets is minder waar, de airco's staan op de gebouwen aan de tuinzijde en leveren daar dan ook hun decibellen af.

Zonde en een eeuwig gemiste kans van de Gemeente om via een vergunning veranderingen af te dwingen en zo een gezondere situatie voor haar bewoners te creëren.

Ik heb het hier over meerdere hotels, meerdere jaren van plannen en vergunnen en dus ook over meerdere herkansingen die de Gemeente heeft gekregen en liet liggen!

Zelfs tot op de dag van vandaag zit ik en nog een aantal bewoners van deze straat in een procedure tegen de bouw van weer een hotel.

Met haar formule van het zg. unieke concept, dacht de Gemeente een snelle fix te hebben niet alleen voor 'mijn' problemen, maar ook elders in de stad.

Voor de mensen, die het nog niet weten. Volgens de hotelnota mogen er alleen nog maar hotels gebouwd worden als deze een zg. 'uniek concept' hebben en kunnen

aantonen dat ze 15% meer toeristen naar de stad trekken.

Dat lijkt me een moeilijke zaak. Het ontbreken van een nulmeting, het moeilijk kunnen meten en opvolgen van deze concepttheorie, zou reden genoeg moeten zijn om de regel niet te willen hebben en ondernemers niet te verleiden in dergelijke valkuilen te trappen.

Dan zijn er nog de slechte hotelcijfers in Maastricht.

Maar bovenal het maatwerk dat ik verwacht van mijn Gemeente bij het afgeven van elke vergunning, groot of klein!

Ondanks bovenstaand verhaal over de hotel historie in deze tuinencluster vindt de Gemeente het volkomen legitiem om nogmaals een vergunning af te geven voor dit zeer discutabele concept. Vele stukken oa de Ruimtelijke

Onderbouwing werden naderhand pas aangeleverd. Vele fouten werden na het afgeven van de vergunning "gerepareerd"!

Ipv van maatwerk hebben we het hier over stukgoed.

Snel een vergunning afgeven en pas als bewoners gaan klagen dan gaan en kunnen we nog alles fixen.

De desbetreffende bewoners zijn VOOR het afgeven van de vergunning niet getoetst en geïnformeerd door de Gemeente. Een toetsing bij de bewoners had onherroepelijk geleid tot een negatief advies.

Deze cluster was en is al voor het afgeven overbelast door hotelactiviteiten.

Dat is bij de Gemeente bekend.

Klachten over aanwezige hotels waren zg nooit aangekomen bij de Gemeente .

Het wel of niet aankomen en registreren van klachten schijnt bij de Gemeente wel gevoelig te liggen. Maar nogmaals een goede toetsing voor het afgeven van een vergunning geeft helderheid en transparantie en voorkomt veel gedoe achteraf.

Jaren heb ik heerlijk gewoond en was er de menselijke maat. Ook het principe dat het lawaai aan de voorkant bleef en de tuinen een heerlijke oase van rust waren,

klopte aardig.

Helaas zijn er de laatste tien jaren in mijn tuinencluster enorme uitbreidingen van mn hotels geweest. Bouwvolumes zijn vergroot, maximale bouwhoogtes zijn opgerekt. bomen zijn geroid zonder nieuw aanplant verplichting parkeerplaatsen bovengronds en ondergronds zijn gecreëerd.

Damwanden van 12 m lang zijn in de tuinen gedrild, kelders van omwonenden zijn gescheurd en uiteindelijk is er teveel steen en te weinig groen een enorme klankkast gecreëerd

Dat is wat er gebeurd als de menselijke maat wordt overschreden.

Naast het respecteren van het Bouwbesluit en regelgeving die tot de naad wordt opgerekt is er hier blijkbaar nog iets anders aan de hand.

In al die voortvarendheid om de ondernemers niets in de weg te leggen ziet de Gemeente het belangrijkste kapitaal over het hoofd.

En dat is de mens, de bewoner van de stad.

In mijn geval ben ik dat dus zelf.

Ik kan uit eigen ervaring zeggen wat het met je doet als je hele zomers lang het gevoel hebt dat je binnen moet blijven omdat het buiten in je eigen tuin niet te harden qua geluid, stof en stank. In mijn geval waren dit in totaal vijf zomers van bouwactiviteiten. Dat is in die periode van de laatste tien jaar dus 50% van mijn tuin tijd die ik niet meer zo kon besteden, zoals ik dat zou willen. Het ging om dermate grote projecten, dat een gemiddelde bouwperiode van februari tot november liep!

Ook die zomers gingen voorbij, de gebouwen staan er inmiddels, De bewoners en ik hebben het overleefd. Maar het ergste moest nog komen. Door de grote hoogtes van de nieuwbouw weerkaatsen de straat geluiden tot in de tuinen cluster. Het al genoemde klankkasteffect versterkt de straatgeluiden naar de zg stille tuinen zijde.

Alsof deze ontwerpfout al niet erg genoeg is, is er tijdens de gunning ook niet

op gelet, waar de technische voorzieningen terecht komen. Als weldenkend mens zou je verwachten dat zowel de architect als ook de gemeente er op zou toezien dat alles wat lawaai maakt bij het lawaai, dus aan de straatzijde, gepland wordt. Niets is minder waar, de airco's staan op de gebouwen aan de tuinzijde en leveren daar dan ook hun decibellen af.

Zonde en een eeuwig gemiste kans van de Gemeente om via een vergunning veranderingen af te dwingene en zo een gezondere situatie voor haar bewoners te creëren.

Ik heb het hier over meerdere hotels, meerdere jaren en dus ook over meerdere herkansingen die de Gemeente heeft gekregen laten liggen.

Zelfs tot op de dag van vandaag zit ik en nog een aantal bewoners van deze straat in een procedure tegen de bouw van weer een hotel.

Met haar formule van het zg. unieke concept, dacht de Gemeente een snelle fix te hebben niet alleen voor mijn problemen, maar ook elders in de stad.

Voor de mensen, die het nog niet weten. Volgens de hotelnota mogen er alleen nog maar hotels gebouwd worden als deze een zg. 'uniek concept' hebben en kunnen

aantonen dat ze 15% meer toeristen naar de stad trekken. Dat lijkt me een moeilijke zaak. Het ontbreken van een nulmeting, het moeilijk kunnen meten en opvolgen van deze concepttheorie, zou reden genoeg moeten zijn om ondernemers niet te verleiden in dergelijke valkuilen te trappen. Dan zijn er nog de slechte hotelcijfers in Maastricht. Maar bovenal het maatwerk dat ik verwacht van mijn Gemeente bij het afgeven van elke vergunning. Ondanks bovenstaand verhaal over de hotel historie in deze tuinencluster vindt de Gemeente het volkomen legitiem om nogmaals een vergunning af te geven voor dit zeer discutabele concept. Vele stukken oa de Ruimtelijke Onderbouwing werden naderhand pas aangeleverd. Vele fouten werden na het afgeven van de vergunning "gerepareerd"!

Ipv van maatwerk hebben we het hier over stukgoed. Snel een vergunning afgeven en als bewoners gaan klagen kunnen we nog alles fixen.

De desbetreffende bewoners zijn voor het afgeven van de vergunning niet getoetst en geïnformeerd door de Gemeente. Een toetsing bij de bewoners had onherroepelijk geleid tot een negatief advies. Deze cluster was en is al voor het afgeven overbelast door hotelactiviteiten. Dat is bij de Gemeente bekend.

Klachten over aanwezige hotels waren zg nooit aangekomen bij de Gemeente. Het wel of niet aankomen en registreren van klachten schijnt bij de Gemeente wel gevoelig te liggen. Maar nogmaals een goede toetsing voor het afgeven van een vergunning geeft helderheid en transparantie en voorkomt veel gedoe achteraf.

1 Tov geluidsoverlast moet hier opgemerkt worden, dat de Gemeente Maastricht hier regelmatig twee dingen verwacht. Men moet hier onderscheid maken tussen twee situaties:

Enerzijds: het geluid in op straat, dwz de voorzijde, in de regel ook de woonzijde van de straat.

Anderzijds: het geluid in tuinen, de bovengenoemde privésfeer, dwz de

achterzijde, in de regel de slaapzijde van de straat.

In de meeste woonstraten zijn de tuinen geclusterd en dat heeft stedenbouwkundig het grote voordeel dat het normale stadsgeluid aan de straatkant, de woonzijde blijft en het relatief stil is in alle tuinen aan de achterkant, de slaapzijde.

Dit is een slim woonconcept, niet voor niets ontstaan in de tijd van de Romeinen.

Helaas wordt dit concept in deze Romeinse stad niet begrepen.

in die zin, dat bij het afgeven van vergunningen geen rekening wordt gehouden met dit eeuwenoude concept van bronnen van lawaai versus stille kant van een woningblok.

Zou men dit concept consequent doorgevoerd hebben, dan waren onze tuinenclusters slaapkanten gebleven, zoals ze bedoeld zijn.

Bij kamergewijze verhuur klopt dit verhaal in den beginne ook al niet, omdat men in principe van elke kamer een woonunit maakt, waar alle functie zich in een ruimte afspelen, dus het stille slapen samen met het lawaaiërig wonen. Als men dan aan de tuinenkant van alle voormalige slaapkamers woonunits maakt, dan creëert men vanuit elk slaapkamerraam, bedoeld als stil raam een lawaaitoeter. Men haalt hier de oorspronkelijke functies van een gebouw overhoop en dat heeft behoorlijke consequenties.

Als men hier consequent op wil anticiperen, dan mag de Gemeente geen enkele vergunning meer afgeven voor kamergewijze verhuur van kamers liggend aan de tuinzijde van wooncomplexen.

Dat zou een mooi uitgangspunt zijn en voor architecten een uitdaging om dit te ontwerpen.

Een goede 'tussen'oplossing zou kunnen zijn geluidswerendglas in kozijnen, die vergrendeld zijn (analoog aan vele 'dichte' hotelramen in grote steden).

2 Tov het groen moet hier opgemerkt worden, dat de Gemeente Maastricht al jarenlang een vreemde verhouding heeft tot het openbare groen.

Ze willen het wel maar het onderhoud mag niet genoeg kosten. Terwijl de algemeen geldende regel is dat je 20-30% van het aanschafbedrag van elke boom jaarlijks moet reserveren voor onderhoud en nieuwe aanplant in de toekomst. Doe je dat niet, dan voer je niet alleen slecht beleid maar ondermijnt je ook op termijn de gezondheid van je inwoners.

Wat is de Gemeente de gezondheid van de mensen waard? Een pertinente vraag als voorbeeld hoe alles samenhangt.

En nog een andere tip, die wellicht goud waard is:

Common Sense, oftewel, in dit geval vind ik niet dat ik de Gemeente moet uitleggen waarom er in deze cluster helemaal geen plaats meer is voor welk hotel dan ook?

Dus los van alle cijfers.

Een cluster die al zo volzit met hotels in een wijk, die ook al de hoogste hotelconcentratie van Maastricht heeft.

Dat zou genoeg moeten zijn.

Wat dit met me doet:

Dagelijks voel ik me hierdoor als bewoner niet meer welkom in mijn eigen stad. De stad is ontwricht, het is niet meer goed toeven hier en dat voelt bedreigend en verlamdend.

De oplossing is mijns inziens heel simpel.

Samen leven betekent ook het samen doen!

Ik pleit dan ook voor het invoeren van een leefbaarheids criterium, dat in de regelgeving opgenomen kan worden. Gesteund door een onafhankelijke adviescommissie.

Dit leefbaarheids criterium moet mijns inziens met terugwerkende kracht ook op bovengenoemde vergunning van toepassing zijn.

Hier zijn door de Gemeente teveel kansen gemist om VOORAF actief op de betrokken bewoners af te stappen en een eerlijke toetsing door te voeren.

Dat noem ik ook de menselijke maat.

Als je dit als Gemeente willens en wetens laat liggen, dan blijf je in procedures hangen.

Wie wil dat eigenlijk echt?

In dit licht moet ik ook pleiten voor een onmiddellijke stopzetten van de 100%regeling voor de Binnenstad en Wijk.

Ook geen verschil meer maken tussen 10 en 20% zones, maar overal 10% invoeren.

Teveel is teveel en genoeg is genoeg!

De hele stad niet steeds in delen en zones willen opdelen.

Sorry, maar daar is deze stad echt te klein voor!

Geef alle wijken gelijke regels en kansen en leg de wel/niet ontwikkeling eens bij de bewoners zelf.

Laat het gebeuren, maar handhaaf wel als dingen uit de hand lopen.

Niet gaan krampen en allerlei hakken in het zand, maar gewoon doen.

Dat betekent concreet: niet meer alle activiteiten naar de binnenstad willen halen!

Dat zou enorm de druk op de binnenstad verminderen en brengt al vanzelf meer balans.

Maak van Centrummanagement het TMM: Total Maastricht-Management.

Alleen deze zin voor jezelf durven uitspreken is voor bepaalde mensen al een cultuuromslag.

En nog mooier: geef ook de Euregio een stukje van de koek.
Dan maakt Maastricht niet armer, maar juist rijker en dat zou, als je het goed aanpakt, naast andere voordelen, op langere termijn ook monetair goed uit kunnen pakken.

Daarnaast zullen, per direct, een aantal straten op slot moeten en zullen er zelfs, terugwerkend, enkele vergunningen ingetrokken moeten worden.

Huizen met kamergewijze verhuur, die niet aan alle voorschriften voldoen, dienen met zero-tolerance afgekeurd te worden.

Aub geen voorkeursbehandelingen meer!

De eigenaar aanspreken op zijn huisvestingsplicht, zodat geen mensen op straat komen te staan.

Het probleem mag in ieder geval niet meer bij de maatschappij of de huurder terecht komen.

Gemeente Maastricht, sta ergens voor en garandeer dat ook.

Een stabiele stad is niet alleen voor de bewoner, maar ook voor de investeerder.

Daarnaast eindelijk eens werk maken van een grote studentencampus.

Niet uit armoede teveel leegstaande kantoorpanden omtoveren tot minicampussen, omdat dit weer nieuwe problemen creëert.

Dat bedoel ik met aan de slag

Ik had het hiervoor al over veel op het bordje.

Voor iedere situatie is er een goede oplossing te bedenken en die oplossing hoeft de Gemeente niet zelf en ook niet alleen te verzinnen.

Dus aub neem dit aanbod van samen aan de slag aan.

Hamvraag en realitycheck

Voor ons voelt dit niet meer als een leefbare stad. Dus onze vraag luidt:

Hebben wij, als bewoners, nog wat in deze stad te zoeken?

Als uw antwoord neen is, dan danken we voor het eerlijke antwoord en dan moet ieder voor zich zijn eigen conclusies uittrekken.

De lawines van klachten en bezwaarschriften zal dan blijven toenemen.

En er zullen ook mensen zijn, die zelf gaan handhaven en eigen regie voeren.

Moeten we dat wel willen, zou mijn vraag zijn?

Als uw antwoord ja is, wat is dan wel onze waarde als bewoner, hoe ziet u ons en hoe zien we dat in uw acties terug?

Waar kunnen we op rekenen en hoe wordt dat verankerd?

We willen dan graag concrete voorstellen van uw kant hoe u dit denkt te verbeteren op korte termijn.

Hoe krijgen we weer een stukje van onze stad terug?

Nawoord

Ten slotte zou ik u nog wat willen vragen:

(Cultuuromslag)

Denk niet teveel, maar probeer vooral te voelen wat hier vanavond gezegd is.

Probeer het echt te snappen en door het te begrijpen ook echt te omarmen.

Ga af en toe eens uit die raadszaal en het stadhuis de straat op, niet alleen voor die foto's in de krant, maar als burger open en zichtbaar op straat. Dan

hoort u live wat er leeft. Dit advies geldt voor iedereen van hoog tot laag

Deze keer niet via boze brieven van boze klagers. Ontdek dat achter die klagers gewone mensen zitten, die een echt punt hebben.

Gewoon contact van mens tot mens, op gelijk niveau.

Spaart menig duur onderzoek uit en levert u direct tijdwinst.

Probeer het!

Plan die tijd op straat in. "Hier heb ik geen tijd voor" telt niet!

Zie het als een belangrijk congres of seminar of gewoon als gezonde buitenlucht, en agendeer het.

Geef het vorm zoals u wilt, maar doe het!

Dan hoeven we, zoals nu niet een jaar te wachten op een gesprek met de burgemeester.

Deze gesprekken vinden dan ongedwongen op straat plaats.

Dit moet in een stad van dit formaat mogelijk zijn.

Beter wordt het niet, volgens mij.

De politiek, de politie, de universiteit, de bewoners, de studenten, de ondernemers, dat zijn we allemaal.

Als we dit begrijpen en het ook echt samen WILLEN doen, dan kunnen we het tij keren.

Maar alleen door het ook ECHT SAMEN te doen.

Willen we dit verschil maken.

Wij wel, maar de vraag is: wilt u dit ook?

Of gaat u morgen door met weer veel van hetzelfde en worden de ogen gesloten voor de groeiende disbalans en onrust in deze stad, totdat de bom ontploft.

Als u echt dit verschil wilt maken en ook anders aan de slag wil, dan zou ik dit graag een cultuuromslag willen noemen.

De omgangscultuur zou veranderen en verschuiven van dorps en gesloten tot open, eerlijk en op gelijk niveau MET ELKAAR.

Als deze omslag in cultuur en werkwijze echt zou lukken dan kunnen we direct resultaat boeken.

Hier hebben we vanavond al diverse oplossingen voor aangedragen.

Als we, na vanavond, besluiten met elkaar en voortdurend in gesprek te blijven, kunnen we alles samen uitwerken en meteen aan de slag.

Dus niet alleen samen in gesprek maar ook samen aan de slag!

Dat zou weer rust brengen in de stad.

De bewoners zouden zich weer goed kunnen voelen

Niet als leuze of slogan, maar als realiteit

Zie dit als een goed bedoelde interventie.

Maastricht is uit balans.

Er zijn vele zaken niet op orde en niet onder controle

Er wordt niet genoeg geld vrijgemaakt voor handhaving

(Als dingen uit de hand lopen en niet onder controle zijn, dan ontstaan er subculturen)